

И кад се камере угасе, спусти завеса, музика не престаје. Она је његов живот, смисао постојања, циљ и шанса!

– Као клинац маштао сам да ћу једног дана свирати у Карнеги холу у Њујорку – каже концертмајстор Синиша Ћирић, наш човек, признати и познати концертмајстор у Америци. – Тај сан ме је дуго инспирисао и помогао ми да пребродим тешке тренутке у току школовања а касније и у току каријере – додаје он.

Кад му се сплетом околности та прилика указала у јесен 2004, признаје да до последњег тренутка и изласка на сцену није могао да поверује да ће се то и догодити.

– Требало ми је времена после концерта да схватим да се тај сан остварио и да од тог тренутка морам да нађем неки други циљ који ће ми помоћи да гледам напред. Две године касније са истим камерним оркестром АРКО свирао сам у Карнегију, поново. Сада је већ све другачије изгледало и имао сам нови осећај „чекај, па ти припадаш овде, ово није случајно“... Тада сам сигурно добио огроман подстрек и инјек-

Снови служе као циљ

Када је дипломирао на Академији у Новом Саду, Синиша Ћирић је кренуо даље, путем својих маштања и жеља за усавршавањем. Данас је његов други дом у Џорџији, али можете да га сретнете свуда по свету. Или предаје виолину и виолу на многобројним универзитетима и колеџима, или свира на најпрестижнијим позорницама... Не заборавља ни српско музичко наслеђе које чува кроз „Балкански квартет“

цију самопоуздања тако да сам био спреман за нове изазове. Снови и служе као циљ живота...

Колико се уметнички „пронашао“ у САД?

У Америци сам дефинитивно добио шансу. Велика прекретница у мом уметничком животу била је прилика да студирам са професором Амбарцумијаном. Он је био професор на „Чајковском“ у Москви и уметнички руководилац московског Камерног оркестра. Студирао је са Безродним, Коганом и Јанкелевичем. Једним од

највећих извођачких и педагошких имена у Русији. Деведесетих се преселио у Америку и после Индијана универзитета прешао на Џорџија универзитет где смо и започели сарадњу. У међувремену, постали смо и велики пријатељи.

Када сте и зашто отишли у „бели свет“?

Отишао сам у Америку 2001. године, три дана пошто сам дипломирао на Академији у Новом Саду, у класи професора Уроша Пешића. У то време био сам члан Симфонијског оркестра РТС и свирао хонорарно у Београдској филхармонији и Опери Народног позоришта, а повремено и у Оркестру Војске. Осетио сам некако да још увек имам жељу да се лично усавршавам и да би неки природни наставак тог усавршавања био ван Србије. Желео сам да видим шта се то дешава „напољу“.

Колико значе успеси?

Успехе никад нисам схватао као финална достигнућа. Мислим да у музици има веома много личних, интимних успеха

који много више значе теби самом него нека освојена награда, признање... Бављење музиком научи човека да цени много више неке ситне ствари. Много се зноја пролије за делић фразе који протекне у неколико секунди и за који само ти као извођач знаш колико си себе унео у то, а публика можда неће ни приметити тај моменат. Али то задовољство које осетиш јесте једна прелепа ствар и то ме је увек више фасцинирало него неки успех на папиру.

Србин у Америци, стереотип који се мења?

Искрено, сем куртоазног питања одакле сам, никад нисам имао искуства са предрасудама у вези са земљом из које долазим. Можда је у музици то много лакше избећи јер се говори универзалним језиком. Битно је како и шта свираш и да ли те публика и колеге прихватају због умећа, талента и професионализма. Сигурно да сам осетио више тог неког испитивачког приступа кад смо ми кроз „Балкан квартет“ ставили себи етикету да долазимо са

тих простора, па су људи били заинтересовани за нас јер смо смишљено представљали Србију из те неке, њима непознате перспективе. Засигурно могу да кажем да ме српско држављанство није спутало ни у једном аспекту живота у Америци у пољењу са било којим другим странцем који покушава да се оствари и започне нови живот. То кажем засновано на личном искуству. Сигуран сам да има људи који се не би сложили са мном али то је њихово искуство. Ниједан оркестар у коме сам био или јесам концертмајстор ме није одбио или прихватио због тога што долазим из Србије. Јако сам поносан на ту чињеницу. Указали су ми поверење без икаквих предрасуда и ето тако сам дошао у ситуацију да мењам тај стереотип.

Како видите своју уметничку будућност?

Дефинитивно видим себе на сва три фронта (оркестар, квартет и педагогија) докле год будем успешно могао да свирам. Концертмајсторски посао је врло захтеван и напоран али ме и много испуњава. С. И.

Са најбољима

Синиша Ћирић је дипломирао на Академији уметности у Новом Саду, а мастер и докторат музичких уметности за изведбе виолине и виоле завршио је на Универзитету Џорџије у Атини (САД). Виолину је студирао са светски познатим професором Левом Амбарцумијаном (студент Когана и Јанкелевиче) и виолу са доктором Марком Њуманом.

Синиша је концертмајстор Њу Атланта филхармоније и Гвинет балет оркестра. Имао је соло наступе у Њу Атланта филхармонији, Римском симфонијском оркестру, Џорџија филхармонији, као и у Бах фестивалском оркестру,

и регионалном камерном оркестру – АРКО (некадашњи Московски камерни оркестар).

Његове изведбе на виолини и виоли забележене су на неколико ЦД-ова ансамбла Њу тринити барока.

Синиша је један од оснивача „Балканског квартета“ са којим је имао многе концерте за промоцију богатог музичког наслеђа родне Србије и балканских земаља. Квартет је, између осталог, са перформансима ишао на Пиколо сполето фестивал и у Кенеди центер у Вашингтону, као и на многе колеџе и универзитете широм југоистока САД. Осим тога, њихови концерти су емитовани на Националном јавном радију, ТВ станицама, а могу да се прате и уживо преко интернета.